

ZIPERCEK

Nemcsak egyszer volt a Zipiben Sütívásár

Hagyományt nem lehet „teremteni”, a hagyományok egyszerűen csak lesznek, kialakulnak. Valamikor, valahol történik valami, ami jó érzéssel tölt el bennünket, aminek újból részesei szeretnénk lenni. Újra és újra. Észre sem vesszük, és már hagyományt hoztunk létre, amit követünk.

Valahogy így született a Zipernowskyban a Karácsonyi Sütívásár is, amit ma már bátran nevezhetünk zipis karácsonyi hagyománynak. Bátran, mert már minden gyermek számára hiányozna, ha a téli szünetet megelőző, egyébként is színes eseményekkel teli utolsó hét programjából kimaradna a közkedvelt Sütívásár. Az óráközi szünetek ezen a héten egész máshogy telnek. Az első emeleten elhelyezett asztalok, „standok” finomabbnál finomabb, jelképes áron kapható házi süteményeket kínálnak. A bevétel természetesen az osztálypénzt gyarapítja, ebből lehet azután korcsolyázni, múzeumot látogatni, kirándulni, közös programokat szervezni. A tét nagy, hiszen a jó vásár minden résztvevő számára ajándék élményt kínál. A süteményeket árusító gyerekek méltó komolysággal, mégis jókedvűen kínálják termékeiket, és kíváncsian lesik a receptekkel kapcsolatos véleményeket.

De nemcsak emiatt kapnak sokat a süteményvásártól. A tanulók ilyenkor nem csupán a játékos adás-vétel ügyes fogásait sajátítják el, de ez az esemény egy még fontosabb üzenetet is hordoz. Nem szabad elfeledni, hogy ezeket a süteményeket a gyerekek anyukái vagy velük közösen ők maguk sütötték. Minden egyes finomság egyben a szeretet és büszkeség megosztása is: „Ez az én anyukám receptje. Ízlik?” Izgatott, kíváncsi szemmel figyelik, mit szól a „vásárló” az ízlésményhez, anya süti- szeretetadó tudományához. És minden elismerő visszajelzés, megerősítés egyben a szeretett lény kitüntetése. A gyerekek a zipis Sütívásárkor az anyukájukkal, nagymamájukkal büszkélkednek. Csak gondolat, csak érzés, mégis talán ez az egyik legszebb, leghitelesebb karácsonyi ajándék.

